

DANIEL ROXIN

IN CAUTAREA ADEVARULUI

- versuri -

Prefata

*Poezia lui Daniel Roxin se hraneste din cautarea de sine si din cautarea Marii Iubiri. In acest pelerinaj catre locurile cele mai sfinte, catre suflet, poetul devine observator si participant deopotriva al mantuirii sale. Metamorfozand, **În căutarea Adevărului**, diverse ipostaze ale vietii sufletesti, autorul parcurge treptele initierii în misterele vietii. Daca inceputurile stau sub semnul revoltei, negarii, al „noptii” spiritului, transformarea venita dintr-o sincera aspiratie catre ideal, ne poarta catre punctul culminant al regasirii: in **Tăcerea cea din urma** (ultimul capitol). Adevărul existentei ni se revelează astfel si noua in vibratiile mistice ale poeziei sale...*

Isabella Draghici

Iubirile tale
sunt păsări de lumină
care vor să-ți lumineze
în noapte...
Iubirile tale
sunt cântece
ale lumilor nevăzute...
Vai ție, Căutătorule,
dacă taci
sau nu luminezi lumea
atunci când
Cerul te face
poartă de trecere
pentru bucuriile Lui!...

CUPRINS

<i>Capitolul 1 - Negarea.....</i>	<i>pag.7</i>
<i>Capitolul 2 - Disperarea.....</i>	<i>pag.15</i>
<i>Capitolul 3 - Revolutii.....</i>	<i>pag.23</i>
<i>Capitolul 4 - Sensul iubirii.....</i>	<i>pag.31</i>
<i>Capitolul 5 - Intuitii.....</i>	<i>pag. 39</i>
<i>Capitolul 6 - Adevaruri ascunse.....</i>	<i>pag. 47</i>
<i>Capitolul 7 - Tacerea cea din urma.....</i>	<i>pag. 55</i>

Capitolul 1
Νεγάρια

Am călcat prin ura
și sângele
și disperarea
acestei lumi,
iar tristețea ei
mi-a rănit tălpile...
Unde ești Tu,
Creatorule,
să vezi cicatricile
urmelor noastre?...

În fiecare surâs
zăresc zâmbetul morții...
Oriunde îmi arunc ochii,
iluziile acestei lumi
îmi traumatizează retina...
Care este logica
zbaterilor noastre,
când viața se scurge periculos,
pe un evident contrasens?!

Refuz destinul
pe care se spune
că mi l-ai stabilit!
Sunt hotărât
să tai sforile
prin care Tu
îmi controlezi drumul...
Chiar și liniile din palmă
mi le voi reconfigura.
Nu mai cred în Tine!...
Probabil nici nu am crezut!...

Nu mai cred în nimic!
Nici în frumusețea
răsăritului,
nici în murmurul
vântului,
nici în parfumul
florilor...
Viața m-a mințit!
De acum,
nici eu
nu voi mai fi sincer
cu ea...

De când am auzit
că Tu ești portativul
pe care lumea întreagă
își înregistrează cântecul
propriei existențe,
urechile mele
au devenit surde
la orice acord.
Nu vreau să fiu
încă un cântec disonant
care se fredonează
pe el însuși,
cu umilință,
la picioarele Tale!

Ai ucis toate iubirile
care mi-au mângâiat
sufletul...
M-ai lăsat gol,
singur,
în disperare...
Și cu toate acestea,
vrei ca ochii mei
să Te privească afectuos!
Nu Te aștepta
să mă mai uit
în direcția Ta!...

Îmi voi crea
propriul univers,
propria lume,
propriile adevăruri...
Cu siguranță,
va fi un spațiu
mai civilizat
decât Universul Tău,
Lumea Ta...
Iar aici,
nu Te voi primi!
Am și eu nevoie
de intimitate!...

Capitolul 2
Disperarea

Îmi plouă în suflet.
O ploaie mărunță,
rece,
fenomen delirant
al naturii mele...
Plouă,
și din imensele
bălți cenușii,
îmi văd mâinile
căutând cu disperare
o Arcă!...

Atât de fragilă
corabia sufletului meu
și atâtea furtuni
care îi bântuie drumul!...
În ce fel
voi străbate hăul
dintre realitatea mea
și liniștea
pe care ne-ai promis-o?

Aș putea fi
lumină strălucitoare,
dar nu sunt...
Aș putea fi
poartă spre Paradis
pentru ființa
de lângă mine,
dar am rupt intenționat
cheia în lacăt...
Ce se-ntâmplă cu mine?
În care loc
sufletul meu
a fost umbrit
atunci când lumina iubirii
s-a revărsat din Înalturi?...

Printre strigătele
de disperare
care îmi brăzdează
mintea,
șoaptele de iubire
mor înainte
de a mă atinge...
În urma mea,
cimitirul
zâmbetelor binevoitoare
mă deprimă...

Mi-e iarnă!...
Solitară,
privirea mea
înghețată
scrutează trecutul –
florile pe care
le-am sădit,
florile care s-au uscat...
Simt că primăvara
nu-mi va mai veni
nicicând...

Privirea
mi-e îndoliată...
Cortegiul funerar
al speranțelor mele
a ajuns la destinație.
De azi,
îmi voi îngropa
toate visele.
A fost de-ajuns!...

În plânsul meu
s-a adunat
toată durerea lumii –
toate trădările,
toată ura,
tot amarul...
Nici lacrimi
nu mai am să ud
pământul sterp
de sub mine...

Capitolul 3
Revoluții

De o vreme încoace
am început să mă sinucid...
Nu regret nimic;
poate doar faptul
că n-o pot face
dintr-o dată,
că agonizez...
Oricum,
sfârșitul îl intuiesc aproape –
câtă Lumină!

Duc o luptă nemiloasă
cu mine însumi...
Sunt atât de hotărât
să mă înving
încât nu exclud posibilitatea
de a mă crucifica
în final,
cu propriile-mi mâini.
Simt că pot ajunge
într-un loc în care
nici măcar de ecoul
personalității mele
n-o să mai am trebuință!...

Am ajuns să port
lupte de stradă
cu ego-ul meu...
Eu,
lumea discretă
din interior
și el,
exhibiționistul
din afară,
nu ne mai putem împăca!...

Caut punctul de echilibru
dintre cele două războaie
pe care le port –
cel cu mine însumi
și cel cu lumea
din afara mea.
Ce straniu fenomen:
atunci când mă împac
cu mine,
lumea din afară
e dispusă
la armistițiu,
la rândul ei!...

Am înfipt sabia
în centrul
frustrărilor mele.
Ca un samurai
ce nu poate îndura
rușinea înfrângerii,
mă eliberez
de tot ce este
pământesc.
De acum,
spiritul meu
va zbura liber!

Îmi brăzdez
cerul minții
cu fulgere necruțătoare.
Îmi vânez cu neîmpăcare
toate fricile,
toate slăbiciunile...
Din cenușa lor
voi renaște...
Doamne,
auzi-mi râsul
inocent
cu care te voi întâmpina
de mâine!

Voința mea
escaladează,
în sfârșit,
peretele de stâncă
care mă separă
de mine însumi.
Mă aștept demult!
E vremea
să mă regăsesc!...

Capitolul 4
Sensul iubirii

Mă simt absorbit
în interior..
Toate florile
care au crescut în mine,
toate cerurile
pe care le-am ascuns în suflet
cântă..
Inima mea
pare să fi găsit sensul
propriei bateri!

Căutându-mă
în lumea mea interioară,
m-am descoperit
iubind...
Căutând să înțeleg
această iubire,
m-am descoperit
o lacrimă curgând,
o lacrimă visând
la Ochiul
pe care L-am plâns!...

M-am îndrăgostit
de o floare,
de cerul necuprins...
Le iubesc
precum fluturii,
precum stelele,
precum existența însăși...

Am așezat
verbul a iubi
în partea stângă
a inimii,
iar cu cealaltă
am început să-l conjug –
la toate timpurile,
la toate spațiile,
la toți oamenii...
E o gramatică
simplă,
indispensabilă
întâlnirii pe care
mi-am propus-o!

Dacă ar fi să-mi pictez
sentimentele,
aș folosi mult roșu
și albastru,
într-un amestec imprecis
dar ingenios...
Din loc în loc,
aș puncta elanurile
devoționale
cu un alb orbitor
iar momentele de liniște
cu un indigo discret,
eterat...
Apoi,
aș lăsa pensula deoparte
și aș transforma pânza
în confetti
aruncate spre Cer.
Vântul ar înțelege
de ce!...

În zâmbetul Lui
se oglindesc
toate florile.
Zâmbetul Lui
e precum o dimineață
care promite
o zi minunată...
L-am surprins
într-o zi
și mi L-am înrămat
în suflet
pentru toți norii
care ar putea să-mi vină...

Mi-e dor
de Mine Însumi,
de Focul din care
am pornit
să luminez Lumea...
Mi-e dor de Oceanul
din care am picurat,
de Liniștea
pe care am tăcut-o!
Mi-e dor!...

Capitolul 5
Intuitii

Să înțelegi
sfâșierea Luminii,
Sacrificiul...
Să auzi vibrația
primului Cuvânt
penetrând orizonturile...
Apoi,
să unifici în tine
și roșul
și galbenul
și violetul,
până la alba
strălucire finală!
Aceasta este Calea!...

Am început să înțeleg
șoaptele florilor...
Am început să aud
cântecul dimineților,
să vorbesc cu ploaia...
De când am învățat
limbajul sufletului,
nu mai trebuie
să plec nicăieri!
Toate lucrurile
vin spre mine!

Între doua primăveri
nu poate exista
decât o singură iarnă!
Între două iubiri
nu poate exista
decât o singură despărțire!
Trăiește întotdeauna
cu gânduri bune
la marginile
ființei tale!
Într-o zi,
gândul rău
dintre acestea
va muri de singurătate...

Uneori
mă ridic pe vârfuri
atât de mult
încât pot să ating
cu mâinile Cerul...
Uneori
îmi țin ochii
atât de închiși
încât pot să văd
aripi albe unduindu-se
între lumea mea
și lumea de dincolo.
În aceste momente,
zborurile
din jurul meu
și zborul din mine
devin una.

Cețurile
se dau la o parte...
Cerurile se deschid...
Între vălul turbure
de pe sufletul meu
și claritatea
de deasupra,
conștiința mea
plonjează cu bucurie,
fără să-și mai întoarcă
zâmbetul
spre înapoi!

O voce
de dincolo de mine
mi-a vorbit șoptit
despre cine sunt...
Mi-a spus
cine îmi este Tatăl,
mi-a vorbit despre
nenumărații mei frați
și mi-a arătat drumul
înspre acasă...
Pașii mei
se țin acum
după ecoul
acelor șoapte,
ca să poată păstra
drumul drept.

În rest,
sunt lucruri
care nu pot fi rostite...
Nici o vocală
nu le poate arăta
profundimea
și nici o consoană
nu le poate da
un contur...
Ele doar sunt!

Capitolul 6
Adevăruri ascunse

Adevărul a fost ascuns -
o parte în întuneric,
cealaltă
în prea multă lumină,
iar la mijloc
au fost lăsate
adevărurile aparente,
luturi
care iau forma mâinilor
în care sunt ținute...
Fericiți cei ce pot
să-și lepede mâinile,
căci ei vor îmbrățișa
Realitatea!...

Am țesut
o pânză de paianjen
peste măruntele mele
adevăruri...
Am făcut ochiurile mici
ca să nu poată
ieși nici unul
la lumină,
dar lumina
nu a fost de acord!
Într-o zi,
strălucirea unui
mare adevăr,
m-a făcut să mă văd
așa cum sunt!

Adevărul
a bătut la ușă...
Mi-a fost teamă
să îi deschid –
aveam atâtea lucruri
confortabile
adunate în suflet...
Acum sunt gol...
Atât de gol
încât cerul
de deasupra mea
ar putea intra
în întregime!...

Uneori reușesc
să ating cu mâinile
chipul Nemărginirii,
iar parfumul ei
mi se impregnează
în palme.
Ce trist că unii
dintre cei
pe care îi mângâi apoi,
își astupă nasul...
Intoleranță olfactivă!...

Căutând apa vieții,
am bătut drumuri
nesfârșite...
În orice direcție
mi-am îndreptat pașii,
am revenit, cu uimire,
în același loc!
Acum nu mai plec
nicăieri!
Mi-am dat seama
că doar săpând adânc
în Mine,
voi găsi izvorul!

Am vrut să văd lumea
cu ochi noi,
iar Cerul mi-a deschis
ochii sufletului...
De aici,
totul se vede diferit...
Chiar și curcubeele
au propriile lor
curcubeel!...

Ochii mei
văd dincolo de aparențe.
Pe retina mea
nu se mai poate oglindi
ceea ce
doar pare să fie...
Singurul lucru
care mai poate fi văzut
aici,
e strălucirea albă
din spatele scenei!...

Capitolul 7
Tacerea cea din urma

Și dacă aripile îngerilor
te ating,
tu vorbește-le prin tăceri...
În tăcerea sufletului tău,
e locul de întâlnire
dintre Cer și pământ.
Fii Cerul
și aripile lor vor deveni
șoaptele tale...

Am descoperit
tăcerea...
Atât de plină,
atât de nuanțată
în nesfârșirea ei.
Aici,
florile sunt
ideile pure
ale frumuseții,
iar iubirea
e lumina nediferențiată
a fiecărui început...

M-am născut
la începutul timpului...
Am pășit
la începutul spațiului...
Acum,
îmi așez de-a dreapta
și de-a stânga
clipele trecute
și pașii care au fost,
ca să-mi eliberez
ultimul
și cel mai tăcut drum
al călătoriei mele!

În tăcerile dintre Noi,
am găsit spații
prin care
am privit
dincolo de timp...
Ți-am strigat Numele,
iar Numele Tău
mi-a inundat sufletul
cu liniștea Eternității...

În căutarea Liniștii,
am strigat
cu o voce mai puternică
decât vacarmul
întregii lumi...
În căutarea Păcii
am dus cele mai neîmpăcate
războaie...
În căutarea Ta
m-am întors
asupra mea însumi,
iar pentru a mă regăsi,
am renunțat la mine...
Iată-Mă!

Universul a tăcut...
Stau pe pragul
Non-Existenței
zâmbind lumii
cu compasiune...
Nu mai am
nimic de văzut,
nimic de auzit...
Totuși,
nu voi face ultimul salt
până nu voi fi sigur
că am legat Lumea
de pieptul meu
și că o voi trage
după mine!...

Mi-ai vorbit în petale,
în culori
și parfumuri...
Mi-ai vorbit în atingeri,
mi-ai vorbit în tăceri...
Te aud...
Sunt Aici!...
Sunt Acum!...